
PRÒLEG DEL RECTOR

Antoni Caparrós

Rector de la Universitat de Barcelona

Aquest llibre –i aquestes paraules– són un gest de gratitud. És el que sentim molts membres de la comunitat universitària pel privilegi d’haver comptat durant molts anys, en el nostre claustre de professors, amb una personalitat com la de Basilio Losada. I, sobretot, perquè durant aquests anys ell ha fundat, ha prestigiat i ha difós els estudis de Filologia Gallega i Portuguesa a la Universitat de Barcelona. Els seus alumnes i els seus deixebles –els quals han esdevingut una autèntica escola filològica– i, una mica més enllà, la societat catalana amb la qual sempre s’ha sentit compromès, han identificat de manera indivisible el nom de Basilio Losada amb el de la cultura gallega. Com si a l’aura del seu prestigi flotessin els noms de Sarmiento i de Castelao, de Martín Códax i de Rosalía de Castro, d’Otero Pedrayo i d’Eça de Queirós. De manera que no és possible pensar en Basilio Losada sense projectar-hi una part del respecte –i de l’afecte– que sentim per la cultura gallega, ni és possible pensar en la cultura gallega sense tenyir-la de la qualitat acadèmica i humana de Basilio Losada. Com s’esdevé sempre quan hi ha un autèntic mestre.

Però el que marca l’excepcionalitat del professor Losada és la qualitat del seu mestratge, que l’ha convertit en un autèntic mestre en humanitats. A classe, certament, però també al claustre i als passadissos, en l’epistolari i en la direcció de treballs acadèmics, en el consell i en l’enginy. Per a gran part del professorat i l’alumnat de la Facultat de Filologia, trobar-se i parlar amb Basilio Losada –i aquest no és un fet inhabitual– és i continuarà sent, aprendre. I no solament aprendre una especialitat, sinó sobretot aprendre en una especialitat. Perquè el que hem vist a través del que ha escrit i dit Basilio Losada no sols han estat las Rias Baixas o el Pórtico de la Gloria, sinó –en aquest paisatge– el món. Amb una irrepetible barreja de rigor, de passió i de sornegueria que han fet del *com* una part –fascinant– del *què*.

El filòlegs saben molt bé que jubilació té la mateixa arrel de la paraula llatina de l’alegria. Qui va associar els dos conceptes sembla que estigués pensant en Basilio Losada, perquè ara ell pot observar el treball realitzat a la seva estimada Universitat de Barcelona amb la joia de qui contempla la collita d’una obra –traductor, novel·lista, investigador, assagista, expert en moltes i diverses especialitats humanístiques– certament extraordinària i l’afecte agraït de centenars d’alumnes i de deixebles.

Gràcies, professor.